

βρουβόστελο τό, ἀμάρτ. βρουόστελ-λ^{σο} Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρούβα καὶ στελί.

Βρουβάσταχο, ὁ ἰδ.

βρουβρουλάγεμαν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ὀνοματοπεποιημένου ρ. βρουβρου-
λαγῶ.

Θόρυβος: Ἀκοῦτεν; βρουβρουλάγεμαν ἀπὸ παντοῦ ἐβγαίνει.

βρούζα ἡ, Β.Εὔβ. Στερελλ. (Ἀράχ. Δεσφ.)

Λέξις πεποιημένη.

Παιδικὸν παίγνιον ἀποτελούμενον ἀπὸ στρογγύλην μο-
λυβδίνην ἢ ξυλίνην πλάκα φέρουσιν εἰς τὸ μέσον δύο
ὁπᾶς, διὰ τῶν ὁποίων διέρχεται νῆμα. Αὕτη περιστρεφο-
μένη περὶ τὸ νῆμα δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν παράγει
βόμβον. Συνών. βροντάρα 3, βρόντος Α 3.

βρουζομύτης ἐπίθ. ἀμάρτ. βρουζομύτ'ς Στερελλ.
(Δεσφ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. βρούζα καὶ μύτη.

Ὁ ἔχων διωγκωμένους τοὺς ρῶθωνας.

βρούζω Στερελλ. (Ἀράχ. Δεσφ.) βρούζου Εὔβ.
(Ἀκρ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. βρούζα.

Κάνω θόρυβον ὁμοιάζοντα μὲ ὑπόκωφον καὶ συνεχῇ
βοήν, βρουίζω ἐνθ' ἄν.: Βρούζ' τὸ τσεφάλ' μ' Στερελλ.
(Δεσφ.) Τὸ μαγγάν' βρούζ' Στερελλ. (Ἀράχ.) Οὐ μύλους
βρούζ' μέρα νύχτα Εὔβ. (Ἀκρ.) Βρούζ' τὸ ρέμα, ἔφερε
κατιβασὰ αὐτόθ. 2) Βρίθω Στερελλ. (Δεσφ.): Ἐβρουζ'
ἡ ψέφα δὴ μέσα 'ς τὸ κονάτο'.

βροῦκος ὁ, Ἀπουλ. (Καλημ.) Πελοπ. (Μάν. Μεσσ.)
Κύπρ.—Λεξ. Ψύλλ. Περίδ. Αἰν. Δημητρ. βροῦχος Δαρ-
δαν. Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Κύθν. Κύπρ. Μῆλ. Πάρ. Πε-
λοπ. (Ἀχαΐα Ἡλ. Καλάβρυτ. Μάν. Μεσσ. Σουδεν.) Ρόδ.
Χίος—Λεξ. Κομ. Βλαστ. 437 Πρω.Δημητρ. βρουχός
Στερελλ. (Ἀράχ.) βροῦχο Τσακων. βροῦχος Πελοπ.
(Μεσσ.) βρόχος Κάρι.

Τὸ ἀρχ. βροῦκος, παρ' ὃ καὶ βροῦχος. Ἰδ. ΜΣτε-
φανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1948) 70—72.

1) Ἡ νεαρά ἄπτερος ἀκρίς τοῦ γένους τοῦ ἀκριδίου
(acridium), τῶν ὀρθοπτέρων ἐντόμων, καὶ ἡ κάμψη αὐ-
τῆς, ἰδίως ἀκριδίων τὸ ἐξωτικὸν (acridium peregrinum)
ἐνθ' ἄν. Συνών. *βρολάκριδας, βρούκουλος. 2) Τὸ
παράσιτον ἔντομον τῶν κυάμων ἐνθ' ἄν. Συνών. μυ-
λωνᾶς. 3) Τὸ ἔντομον πραιοκουρίς (grylotalpa vul-
garis) παράσιτον τῶν λαχανικῶν, ἰδίως κρομμύων καὶ
πράσων ἐνθ' ἄν. Συνών. κολοκυνθᾶς, κρεμμυδοφά-
γος. [*]

βρούκουλος ὁ, Ἀπουλ. (Καλημ.)

Ἀπὸ τὸ ἀρχ. βροῦκος. ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ.
ἀρχ. 5 (1918) 70—72.

Βροῦκος 1, ὁ ἰδ.

[*]

βρούλα ἡ, Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Σταυρ.
Τραπ. Χαλδ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Φλόγα ἐνθ' ἄν.: Ἐπῆραν βρούλαν τὰ μαλλία μ' (ἐπῆ-
ραν φωτιά) Τραπ. Δίγω βρούλαν (καίω) αὐτόθ. Ἐνε-
φουντούλτσεν ἡ βρούλα (ἐνεφουντούλτσεν=ἐδυνάμωσεν, ἡ-
ξήθη) Χαλδ. Ἐξέβεν ψηλὰ ἡ βρούλα Κοτύωρ. Χαλδ. ||
Φρ.: Ἡ καρδιά μ' βρούλαν ἐβγάλλ' (=εἶμαι πολὺ λυπημένος).
Συνών. λαύρα.

βρουλακίζω Πόντ. (Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. *βρούλακας ἢ *βρουλάκι.

1) Ἀναδίδω φλόγας, φλέγομαι ἐνθ' ἄν.: Ἐβρουλάκ'-
σαν τὰ ξύλα Σταυρ. Τραπ. Συνών. βρουλίζω Α 1. || Φρ.
Ἡ καρδιά μ' βρουλακίζ' (θλίβομαι) Τραπ. Χαλδ. β)
Θερμαίνομαι ὑπὸ πυρετοῦ Πόντ. (Σταυρ.): Ἐβρουλάκ'-
σαν τὰ δέρε' μ' (τὰ χέρια μου). 2) Ἀναβρύω (ἡ ἐννοία τοῦ
ἀναβλύζειν, τοῦ ἀναπηδᾶν ἐπὶ ὑγρῶν ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ
ταχέως ἀναδίδεσθαι ἐπὶ φλογός) ἐνθ' ἄν.: Τὸ νερὸν βρου-
λακίζει Τραπ. Τὸ αἷμα ἐβρουλάκ'-σεν αὐτόθ.

βρουλάκισμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βρουλακίζω.

Ἀνάφλεξις καυσίμου ὕλης καὶ ἀνάδοσις φλογῶν.
Συνών. βρουλάξιμον, βρούλισμαν.

βρουλάξιμον τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βρουλακίζω.

Βρουλάκισμαν, ὁ ἰδ.

βρουλίζω Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Σταυρ.
Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. βρούλα.

Α) Ἀμτβ. 1) Βρουλακίζω 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.:
Ἐβρούλτσεν τὰ ξύλα Χαλδ. Ἐβρούλτσεν τὰ μαλλία μ' Κο-
τύωρ. Ἐβρούλτσεν τὸ χαρτίν Τραπ. || Φρ. Ἡ καρδιά μου
βρουλίζει (θλίβομαι) Κερασ. Ἐκάγα κ' ἐμανίγα κ' ἐβρού-
λιξα (ἐστενοχωρήθη) Χαλδ.

Β) Μετβ. 1) Κατακαίω καὶ μεταφ. θλίβω Πόντ.
(Σταυρ.): Ἐβρούλτσεν τὴν καρδιά μ'. 2) Ἀπογυμνώνω,
τίλλω, Πόντ. (Κερασ.): Βρουλίζω τὰ μαλλία μ'. Βρουλίζω
τὸ κλαδὶν (ἀπογυμνώνω αὐτὸ ἀπὸ τὰ φύλλα του). Βρου-
λίζω δένδρα (συνάγω ὅλους τοὺς καρπούς αὐτῶν) αὐτόθ.

βρούλισμαν τό, Πόντ. (Σταυρ. Τραπ.) βρούλιγμαν
Πόντ. (Οἰν. Τραπ.).

Ἐκ τοῦ ρ. βρουλίζω.

Βρουλάκισμαν, ὁ ἰδ.

βρούξιμο τό, ἀμάρτ. βρούξ'μου Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βρούζω.

Βοή, θόρυβος.

βρούχνα ἡ, Πόντ. (Ἰμερ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.)
φρούχνα Πόντ. (Χαλδ.) φρούχνα Πόντ. (Ἀμισ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Εὐρώς, μούχλα ἐνθ' ἄν.: Τὸ φαεὶ ἔδ' βρούχνα Ὁφ.
Ἐφερεν βρούχναν τὸ ψωμίν Τραπ. || Παροιμ. Τ' ἔξ' τὸ
μῆλον κόκκινον καὶ τ' ἀπέσ' βρούχνας γομάτον (τὸ ἔξω τοῦ
μῆλου εἶναι κόκκινον καὶ τὸ ἀπομέσα εἶναι γεμάτο μού-
χλες, ἐπὶ προσώπου ἢ πράγματος ἔχοντος ἐξωτερικὴν μὲν
ὄψιν ὡραίαν, ἐσωτερικὴν δὲ κατάστασιν νοσηρὰν ἢ πρό-
στυχον) Κοτύωρ. || Ἄσμ.

Ἦ τὸν Ἀδην φρούχνα πιθαμὴν καὶ τὸ νερὸν δερᾶν,
σύρει ἡ φρούχνα τὸ νερὸν καὶ τὸ νερὸν τὴν φρούχναν
Χαλδ.

βρουχνᾶζω Πόντ. (Ἰμερ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σούριμ.
Τραπ. Χαλδ.) φρουχνᾶζω Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Χαλδ.)
βρουχνῶ Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) φρουχνῶ Πόντ. (Κερασ.
Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. βρούχνα, παρ' ὃ καὶ φρούχνα.

Εὐρωτιῶ, μουχλιάζω ἐνθ' ἄν.: Τὰ ψωμία ἐβρουχνᾶ-
σαν Κοτύωρ. Ἐβρουχνᾶσε τ' ἀπαγκέσ' ἡ καβουρμά (ἐμού-
χλιασε τ' ἀπὸν ἀπάνω τοῦ καβουρδισμένου κρέατος) Ὁφ.